

SARAH NOFFKE
MICHAEL T. ANDERLE

DE REBELSE ZUS

DE ONTEMBARE IIV BEAUFONT SERIE BOEK # 1

Voor Kathy.

Bedankt dat je me mijn eerste Fantasy boek hebt gegeven.

Sindsdien is de wereld een betere plek geweest.

Impressum

Oorspronkelijke titel
The Rebellious Sister

Copyright © 2019 Sarah Noffke & Michael T. Anderle
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com
Zetwerk: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), februari 2019.

De rebelse zus
Nederlandse vertaling:
Femke Meinema, maart 2021, www.transfiction.nl
© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.
Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteurs of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.
De Liv Beaufont serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2019-2020, Sarah Noffke & Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com.
Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:
978-1-64971-487-9 print
978-1-64971-488-6 ebook

NUR 333

NL21-0005-00005 – Versie 1.01

Hoofdstuk 1

Er is altijd dat zeldzame moment in het leven waarop mensen twifelen aan hun loyaliteit. Ian Beaufont beleefde zo'n moment, hij voerde diep vanbinnen een strijd met zichzelf. Hij was zo dichtbij het ontdekken van de waarheid, maar hoe dichterbij hij kwam, hoe meer hij het gevoel kreeg dat er een lawine op hem afkwam.

Ian keek over zijn schouder toen hij op de drempel van het huisje stond dat hij met zijn zus deelde. De Stille Oceaan maakte een hoop kabaal aan de andere kant van het huis. De nacht had het huisje opgeslokt, het leek alsof het opging in de donkere lucht en de heuvels. Als hij niet zo moe was, zou hij waarschijnlijk later die avond het trappetje af zijn gegaan om langs het strand te gaan wandelen. Het zachte aanspoelen van de oceaan op het zand stelde hem altijd geruust, daarom hadden hij en Reese deze plek buiten het hoofdkwartier gekozen. Niemand wist dat ze het hadden en dat zou zo blijven totdat ze *de* waarheid hadden ontdekt. Ian stak zijn hand uit voor het, op het eerste gezicht, gewone nachtslot op de deur van het huisje. Hij raakte niets aan, draaide zijn hand naar rechts en naar links, waarna hij tot slot een hele cirkel draaide alsof hij een kluis ontgrendelde, terwijl hij daarbij een spreuk mompelde. Even later ging de deur krakend open, waardoor hij naar binnen kon.

Nog voordat Ian over de drempel was, trok hij zijn sjaal en mantel al uit. De wind was mild in Zuid Californië, maar een uur geleden in Londen woei hij hard.

'Reese, ik ben thuis,' riep Ian, zoekend in het donker naar een plek om zijn jas op te hangen. Het voelde alsof hij een eeuwigheid niet thuis was geweest, maar dat kwam misschien omdat hij het zo erg had gemist. Dit was de enige plek waar hij wist hoe de vork in de steel zat.

Ian richtte zijn hand naar de kroonluchter die boven de grote tafel in het midden van de kamer hing, maar vreemd genoeg gebeurde er niets.

Hij hoefde zich geen zorgen te maken dat er een lamp was doorgebrand. Dat was nooit een probleem voor magiërs.

‘Reese?’ riep Ian opnieuw door het stille huis. ‘Wat is er aan de hand met de lampen?’

Hij tuurde naar de kroonluchter en ving het zachte licht op dat door de rij ramen met uitzicht op de oceaan naarbinnen viel, en zag toen de open fles rode wijn op tafel staan. Hij tilde het op, en verbaasde zich erover hoe licht het was. Hij hoefde het etiket niet te lezen om te weten dat het een fles Opus One was, Reese’s favoriet.

Ian zuchtte. ‘Ben je begonnen zonder mij? Ik dacht dat we hadden afgesproken dat we niet zouden drinken totdat we de debriefing – de evaluatie – hadden gedaan?’

Er kwam geen antwoord uit de slaapkamers aan de achterkant, zoals hij al had verwacht.

Ze had zichzelf waarschijnlijk in slaap gedronken, en hij kon het haar niet kwalijk nemen. Het was moeilijk voor Reese om achter te blijven terwijl hij op missie was, maar dat was nu eenmaal haar rol als Raadslid.

Ian bracht de half lege fles naar zijn neus en rook eraan. De geur van donker fruit en specerijen kwamen hem tegemoet. Die bekende geuren raakten hem meteen, maar er was nog iets - een subtiele toon van oleander. Je zou het niet eens hebben gemerkt als je niet bekend was met gif.

Ian liet de fles vallen en zijn hartslag versnelde. Hij keek niet eens achterom toen de fles omviel en op de grond rolde, waarna het laatste beetje in de fles over de tegels droop.

Hij stormde de achter slaapkamer binnen en zou willen dat er ergens een lamp zou werken. Elke poging die hij deed om er een aan te doen, was zinloos. Toen hij de deur naar Reese’s slaapkamer open duwde, verstijfde hij. Zijn hart verkrampte in zijn borstkas en zijn vastberadenheid brokkelde stukje bij beetje af. Zijn zus zag eruit als een omgevallen beeld, elegant in elkaar gezakt voor de open haard. De kolen waren nog steeds rood, maar doofden langzaam uit.

Ian rende naar haar toe en drukte zijn vingers in haar nek, maar hij voelde geen hartslag. Ze had de halve fles gedronken. Herstellen van

zoveel gif was onmogelijk. Er bestond geen magie die hij kon gebruiken om zijn zus te redden. Ze was voor altijd weg.

Achter hem kraakte de deur. Ian verstijfde. Hij was niet de enige. Hij had het de hele nacht gevoeld, maar besepte nu pas de duistere gevolgen. Ian had hele groepen vijanden verslagen. Hij had in zijn eentje een zee-monster ter grootte van een gevechtsschip neergehaald. Hij was de sterkste Krijger die het Huis van Zeven in eeuwen had opgevoed. Als iemand echter zo ver was gekomen, wist hij dat zijn opties beperkt waren.

Ian liet Reese's hoofd zachtjes achterover zakken, stond op en keek naar de deur die openstond.

Het was moeilijk om de gestalte in de deuropening te identificeren, maar de bekende vorm van de ogen van de man en het geratel van zijn adem verraadden hem.

'Heb jij dit gedaan? Hoe heb je ons gevonden?' vroeg hij, terwijl zijn twijfels wegvielen en hij eindelijk het plaatje voor zich zag wat hij al die tijd al voor zich probeerde te zien.

'Ian, je kunt niets voor me verbergen. Ik weet dat je te dichtbij bent gekomen. Je bent je plek vergeten,' zei de man met een schor gefluister dat een grote afstand leek af te leggen om zijn oren te bereiken.

Ians vingers trilden langs zijn zij, maar zonder ook maar de kleinste beweging te maken, wist hij dat er iets mis was met zijn magie. Op de een of andere manier was het uitgeschakeld. Slechts één organisatie was krachtig genoeg om de magie van een magiër op deze manier te verstoren. Ian had geen tijd om met de teleurstelling om te gaan. Hij had netjes de aanwijzingen gevolgd, maar het was ook gevaarlijk geweest, zoals hij en Reese hadden geweten. Voor haar was het dodelijk geweest.

Ian sprong naar voren, pakte het bijzettafeltje naast de haard op en gooide het in de richting van de andere magiër. De tafel botste tegen de deurpost waar de man zojuist stond; hij was verdwenen en verscheen een paar meter verderop. Vanaf die afstand kon Ian zijn gezicht duidelijker zien: de rimpels en de ogen die hij altijd als vriendelijk had aangezien.

'Je komt hier niet mee weg,' zei Ian, terwijl hij de kamer doorzocht op mogelijkheden. Zonder magie was hij... normaal, en had hij maar weinig mogelijkheden. Hij had niet gedacht dat deze dag zou komen. Ironisch

genoeg kwam die dag wel, en ook nog tegen de man waarvan hij nooit had gedacht dat hij zijn tegenstander zou zijn.

‘Dat zijn we al, arme Ian,’ zei de man. ‘Je had alles met rust moeten laten.’

Ian tastte achter zich naar de pook van de openhaard, maar toen hij hem in zijn hand had, vloog het potentiële wapen uit zijn vingers en landde aan de andere kant van de kamer.

De man schudde zijn hoofd. ‘Je weet dat je als een zoon voor me bent.’

Ian trok een grimas. De pijn in zijn hart maakte het moeilijk om te ademen. Hij wees naar zijn overleden zus. ‘En was zij als een dochter voor je?’

Het gezicht van de magiër bleef onverschillig. ‘Ik wilde haar liever niet vermoorden, en ik vermoord jou liever ook niet. Maar ik beloof je, net als bij je zus, dat ik het zo pijnloos mogelijk zal maken.’

De magiër hief zijn verschrompelde hand op en meteen voelde Ian de beklemming rond zijn nek. Zijn voeten kwamen van de grond en hij schopte, probeerde te vechten, maar wist helaas dat het nutteloos was. Zijn hele leven lang had hij de magie door zijn bloed voelen stromen, en in de ogenblikken voor zijn dood voelde hij de afwezigheid ervan. Wat zijn zus had gedood en binnenkort zijn eigen ondergang zou zijn, was magie die zo krachtig en overweldigend was dat er geen manier was om ertegen te vechten. Hij sloot zijn ogen toen hij bijna geen adem meer kon halen, zijn zicht werd zwart toen hij zachtjes op de grond werd neergelegd.

De oude magiër legde Ian voorzichtig naast zijn zus neer, waardoor het leek alsof ze gewoon in slaap waren gevallen op een vreemde plek op de grond. Die twee waren zo dierbaar voor hem. Hij had grote verwachtingen van hen. Maar hun loyaliteit was uiteindelijk misplaatst. Ze hadden alles in gevaar gebracht en er zat dus niets anders op dan er een eind aan te maken.

Uit de zak van zijn blauwe gewaad trok de magiër een enkele rode vlok ter grootte van een rozenblaadje. Hij liet het van zijn vingertoppen vallen, de wind ving het op en het zweefde naar beneden, het viel zachtjes op de grond naast de lichamen.

‘Wat gedaan is, is gedaan,’ zei de magiër, en hij liep naar de open deur. Toen hij veilig buiten was en terug in de zoute lucht, sprak hij een enkele spreuk en het kleine huisje barstte uit in gewelddadige vlammen die alles zouden verbranden.

Hoofdstuk 2

Doe nou eens open!’ schreeuwde Liv Beaufont terwijl ze op de deur bonkte. Ze trok haar voet naar achteren, klaar om tegen het smerige oude ding te schoppen, totdat ze Johns stem vanaf de andere kant hoorde.

‘Als je het kapot maakt, betaal je het,’ waarschuwde hij, doelend op de deur.

Ze stampte, woedend omdat hij altijd leek te weten wat ze uit ging vreten voordat ze het überhaupt deed.

‘Nou, doe de deur dan open en neem je medicijnen in, ouwe sok’, zei ze, terwijl ze in haar zak reikte en het pillendoosje pakte dat John bij de reparatiewerkplaats had achtergelaten.

‘Ik krijg er buikpijn van,’ antwoordde hij.

‘Maar ze zorgen ervoor dat dat kleine, koude hartje van je blijft kloppen,’ zei Liv.

‘Ik zie je morgenochtend wel op het werk,’ zei John koppig. ‘Ik ga nu naar bed.’

Livs vuist sloeg tegen de muur naast de deur. Haar frustratie jegens de chagrijnige bejaarde maakte haar woest.

‘Als je zo doorgaat, gaan de mensen nog denken dat je om die seniele oude man geeft,’ zei Plato, terwijl hij door Livs open deur door de gang slenterde. De grotendeels witte kat had vier zwarte vlekken op zijn lichaam, waardoor hij op een koe leek, en daarom loeide de buurtkinderen naar hem als hij langsliep. Plato negeerde de kinderen en plaste later tegen hun scooters en fietsen die voor het gebouw geparkeerd stonden.

‘Ik geef niet om John,’ wierp Liv tegen. ‘Het is alleen dat onze appartementen luchtkanalen delen, en als hij sterft in de zijne, zal het een eeuwigheid duren om die stank uit mijn huis te krijgen.’

Plato wierp haar een blik toe die zei: ‘Dat geloof ik niet.’

Liv stopte nadenkend een lok blond haar achter haar oor.

‘Je bent niet lang genoeg om bij de brandtrap te komen,’ zei Plato, alsof hij wist waar ze aan dacht.

‘Ja, ja, ik begrijp dat mijn lengte weer een nadeel is.’ Ze maakte vaak grapjes dat ze nog steeds groeide, maar helaas was er op haar tweeëntwintigste geen enkele kans meer dat dat nog zou gebeuren.

Liv keek naar haar gescheurde spijkerbroek en met vet besmeurde T-shirt en zocht naar mogelijkheden.

De laatste keer dat John zijn medicijn niet had ingenomen, lag hij een week in het ziekenhuis. Liv kon zijn reparatiewerkzaamheden wel alleen aan, maar niet zo goed als hij. De klanten spraken liever met hem en konden niet geloven dat zij evengoed werk kon leveren. Hij had haar echter alles geleerd wat ze wist, en haar ogen waren nog een stuk beter dan die van hem.

Het was dankzij John dat Liv een baan had, hoewel dat niet genoeg opleverde om van te leven. Dat wist hij, en daarom verlaagde hij haar huur voor het naastgelegen appartement. Zo’n plek in West Hollywood zou doorgaans veel meer moeten kosten, maar John deed maar alsof hij haar een voordeliger tarief gaf.

‘Mag ik je voorstellen dat je dat *ene* ding probeert,’ zei Plato met een knipoog.

Liv liet haar blik afglijden naar de kat. ‘Je weet dat ik niet sterk genoeg ben. Ik blijf het proberen.’

‘Je hebt gisteren de magnetron gerepareerd, met magie,’ zei Plato.

Liv draaide zich plotseling om, om er zeker van te zijn dat ze niet werden afgeluisterd door een van de kinderen die beneden speelde, of iemand anders in de gang. Het oude gebouw kraakte en piepte constant, wat meestal Plato’s stemgeluid overstemde, althans, dat is wat hij zei.

‘Dat was een toevalstreffer,’ siste ze. ‘Ik weet niet hoe ik dat deed.’

‘Het is als een spier, Liv. Hoe meer je het gebruikt, hoe sterker het wordt.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, zo werkt het niet. Je weet dat ik beperkt ben. Ze hebben me geblokkeerd.’

‘En toch heb je gisteren je magie kunnen gebruiken,’ zei Plato met een veelbetekenende toon in zijn stem.

Hij kon het weten. Plato was het slimste wezen dat Liv ooit had ontmoet. Ze was gezegend met zijn aanwezigheid sinds die eerste dag, wanneer ze zonder geld op straat stond en nergens heen kon. Het was alsof de kat als gids naar haar toe was gestuurd toen ze haar leven helemaal opnieuw begon. Vijf jaar later was hij nog steeds haar beste vriend, eigenlijk haar *enige* vriend.

Liv haalde diep adem, stak haar hand op en probeerde zich de s̄breuk voor het ontgrendelen te herinneren. De woorden zaten, net als al haar herinneringen aan magie, ergens in haar hoofd opgeslagen. Ze draaide met haar pols en mompelde woorden die ze haar moeder lang geleden had horen zeggen. Het slot trilde.

Opgetogen probeerde Liv de deur te openen, maar tot haar verbazing merkte ze dat hij nog op slot zat.

‘Verdomme,’ klaagde ze en stampte in de richting van haar kamer. Even later verscheen ze weer met het kleine gereedschapskiŕstje dat John haar had gegeven. Ze haalde een priem uit de gereedschapskiŕst en begon aan het slot te frutselen.

Achter haar zuchtte Plato. ‘Je gaf wel erg snel op.’

Liv blies haar haren uit haar gezicht omdat ze met beide handen aan het slot bezig was. ‘Ik gebruik mijn tijd efficiënt. Knutselen is waar ik goed in ben, zonder die hocus pocus te gebruiken,’ zei ze zacht.

Plato’s oor trilde en ving een geluid op dat dichterbij kwam. ‘De reus komt eraan.’

Liv kwam overeind terwijl Rory de trap op stormde. Ze verstopte haar gereedschap achter haar rug en bestudeerde nonchalant het afgebladderde plafond.

De reus, die bijna twee meter lang was, stopte bij de aanblik van Liv die verdacht voor de deur van John stond, en Plato die zichzelf nonchalant likte zoals een normale kat zou doen.

‘Hallo,’ zei Liv, terwijl ze probeerde luchtig te klinken. ‘Wat brengt jou in ons deel van het bos? Ben je hier voor John?’

Rory keek haar aan en schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik ben hier om... ach, laat maar.’

Nu was het Livs beurt om de reus uitvoerig te bekijken. Hij woonde niet in het gebouw, maar deed aan het eind van de maand altijd een beroep

op de bewoners. De meesten zouden het niet merken, maar Liv was uitstekend in het opsporen van details. Vandaag was het 30 september, en de laatste keer dat ze Rory hier had gezien was eind augustus. Hij was vaak in de winkel van John geweest, maar dat was omdat hij constant elektronica afleverde die hij had ‘gevonden’ die John kon doorverkopen. Liv wist niet zeker wat John ruilde voor de elektronica. Hopelijk niets bijzonders.

‘Nou, veel succes met wat je hier ook doet,’ zei Liv minachtend.

De reus, die volgens haar magisch bloed had, keek naar de kat en toen naar haar. Hij schudde zijn grote hoofd, waardoor zijn krullende, bruine haar danste. Rory had heldergroene ogen, grote lippen en glimlachte zelden. Liv had reuzen bestudeerd toen ze nog een kind was, en wist dat ze niet perse vrolijk van aard waren. Ze waren ook buitengewoon krachtig en beheerden een tak van magie die niet kon worden gereguleerd door het Huis van Zeven. Dat maakte Rory zowel gevaarlijk als krachtig. En hoewel Liv liever niet met magische wezens omging, maakte ze een uitzondering voor Rory in het geval dat ze ooit zijn hulp nodig had. Liv wist niet of hij op de hoogte was van wie of wat ze was, maar hoopte erop dat hij geen idee had.

Rory opende zijn mond alsof hij iets wilde zeggen, maar toen hij er beter over nadacht, deed hij hem weer dicht. De stoffige vloer kraakte toen hij langs Liv en Plato liep. Rory klopte op de deur van mevrouw Madden aan de andere kant van de gang. Even later deed de oude vrouw de deur open en liet de reus binnen zonder een woord te zeggen.

‘Wat denk je dat *hij* van plan is?’ Vroeg Liv terwijl ze naar Plato keek.

‘Ik zou het niet weten. Hij vraagt zich waarschijnlijk hetzelfde af over jou,’ opperde Plato.

Ze hurkte weer en friemelde verder aan het slot. Een paar seconden later hoorde ze de klik die erop duidde dat ze de deur had ontgrendeld. Ze opende de deur en tuurde het vuile appartement in. Oude carburateurs en onderdelen van drie verschillende ventilatoren lagen verspreid op de eettafel.

‘Zorg dat je aangekleed bent, John,’ riep Liv. ‘Ik kom nu binnen.’

Pickles, de Jack Russell van John, keek op van zijn plaats op de bank toen Liv en Plato binnenkwamen. Hij sprong van de bank bij het zien van Liv, en sprong op tegen haar heen in de hoop geaaid te worden.

Plato sprong op de tafel en keek dreigend naar de hond. 'Wat ben je toch ook een slet. Altijd op zoek naar aandacht.'

'Sst,' waarschuwde Liv, rondkijkend.

'Maak je geen zorgen, John kan me niet horen,' zei Plato. 'Hij is er niet.'

'Wat?' vroeg Liv terwijl ze zich met een ruk omdraaide en naar de slaapkamer liep. Het was leeg. 'Waar is die ouwe stinkerde gebleven?'

Plato knikte in de richting van het open raam, waar de bevlekte gordijnen in de wind bewogen. 'Ik vermoed dat hij daarboven naar de sterren kijkt.'

'Verdomme,' gromde Liv terwijl ze zich naar het raam bewoog. 'Ik heb zoveel moeite gedaan. Ik had al die tijd gewoon al het dak op kunnen gaan.'

Liv klom uit het raam en trok haar benen een voor een over de muur. De roestige brandtrap kraakte toen ze het dak op begon te klimmen. Plato verdween en verscheen weer in het open raam van haar appartement, zo'n tien meter verderop. Hij leek de achtervolging vooral saai te vinden.

Het verbaasde Liv niet dat John op het dak stond en rondkeek over de buurt. Ze zuchtte luid toen ze het dak op stapte.

'Serieus, oudje, wil je dat ik je van het gebouw af duw?'

Hij grinnikte, haalde een zakdoek uit zijn zak en snoot zijn grote neus. Zijn dunner wordende grijze haar bewoog in de wind. Hij droeg een pyjamabroek, maar had nog steeds zijn met vet en vuil besmeurde werkoverhemd aan dat hij eerder deze dag droeg. 'Je kwam helemaal hierheen om me mijn medicijnen te brengen, dus ik denk niet dat je me na al die moeite zult vermoorden.'

Ze haalde haar schouders op. 'Vandaag misschien niet. Maar morgen is een nieuwe dag.'

Liv trok het pillendoosje uit haar broekzak en hield het omhoog. 'Neem ze in of ik ga zingen.'

'Liv, ik zei toch dat ik me er niet lekker door voel.'

Zo hard en vals als ze kon, begon ze het favoriete liedje van John, *Ave Maria*, te zingen.

Hij sloeg zijn handen voor zijn oren, de rimpels in zijn gezicht werden dieper.

'Goed, goed!' riep hij boven haar vreselijke gezang uit. 'Ik neem die gekke pillen wel in.'

Liv glimlachte triomfantelijk en gaf hem het pillendoosje. ‘Zie je, dat is niet zo moeilijk, toch?’

Hij opende het flesje, haalde er een van de kleine witte pilletjes uit en slikte ze droog door. ‘Maar zoals je zegt, morgen is een nieuwe dag.’

‘En het is ook een dag waarop je je medicijnen blijft gebruiken, of ik zal je helaas ook op het werk moeten teisteren met mijn geneurie,’ zei ze, terwijl ze het liedje weer zachtjes zong.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Een dezer dagen ga ik je ontslaan.’

Liv glimlachte. ‘Daar bedreig je me al jaren mee. Het maakt me niet meer bang.’

John liep langs Liv richting de brandtrap. ‘Nou, een dezer dagen zal ik je misschien verrassen. Blijf je hier niet te lang? Ik wil dat je morgen de winkel opent.’

Liv groette formeel. ‘Aye, aye, kapitein.’

Ze hoorde John Pickles begroeten toen hij de brandtrap af ging, waarschijnlijk toen hij op het punt stond om door zijn open raam naar binnen te gaan. Toen Liv naar de warme zonsondergang keek, begreep ze waarom John naar het dak was gegaan. Het was als een medicijn voor hem. Ze had hem verteld dat er geen magische remedie was voor hartaandoeningen, hoewel ze wist dat dat niet helemaal waar was. Morgen zou ze hem overhalen om zijn dokter te bellen en zijn medicijnen te veranderen in iets dat zijn maag niet van streek maakte. Maar ze ging nu eerst ontspannen na een lange en vermoeiende dag.

Achter haar hoorde ze gesuis en ze huiverde. Het was een onmiskenbaar geluid, een geluid dat ze al meer dan vijf jaar niet had gehoord.

Livs hand boog zich langs haar zijde. Als ze snel was, kon ze een van haar gereedschappen uit haar achterzak halen. Ze moest bijna lachen om het belachelijke idee. Er stond iemand met magie achter haar, wat betekende dat ze absoluut geen kans maakte om zichzelf te verdedigen.

Na al die jaren hadden ze haar eindelijk gevonden. Er zou geen ontsnapping mogelijk zijn. Ze kon zich niet meer verstoppen. Het werd tijd dat ze haar verleden onder ogen ging zien.

Voorzichtig draaide Liv zich om en was verstraft door wie ze daar zag staan.

Hoofdstuk 3

Liv slaakte een zucht. Twijfel en verwarring overvielen haar. Ze verstijfde. Hoewel ze het gezicht dat ze zag herkende, kostte het haar moeite om het te plaatsen, alsof ze plotseling in een bizarre droom verkeerde vol met vreemden.

Haar mond ging open, maar de naam die ze wilde uitspreken kwam niet over haar lippen. In plaats daarvan bleef het in haar hoofd rondbloeden alsof ze probeerde te bepalen of ze het inderdaad bij het juiste eind had.

De gestalte was langer dan ze zich herinnerde, maar misschien was het alleen zijn schaduw die haar voor de gek hield. Zijn kaaklijn was duidelijk veel meer aanwezig dan in haar herinneringen. En die ogen! Het leek alsof haar overleden vader haar aanstaarde, vol hartstocht en warmte en met de kenmerkende Beaufont-hemelsblauwe kleur ogen.

‘C-C-Clark,’ zei ze ten slotte met onzekerheid in haar stem. ‘Hoe heb je me gevonden?’

Liv deed een stap achteruit. Haar oudere broer droeg een donkere mantel van fijne drakenhuid over iets wat een erg ongemakkelijk pak leek. Zijn blonde haar had een scheiding in het midden, zoals hij het altijd droeg.

Hij hield zijn hoofd achterover en opzij, iets wat hij altijd deed als hij ongeduldig werd. ‘Olivia, we wisten al die tijd al waar je was. Het is een beetje naïef om te denken dat het Huis je niet altijd in de gaten hield.’ Clark keek om zich heen naar het vervallen dak en soortgelijke oude gebouwen in de verte. ‘Wat ons een raadsel bleef, was waarom je *deze* plek koos.’

Liv sloeg haar armen over elkaar. ‘Omdat het karakter en *echte* mensen heeft.’

Hij zuchtte. ‘Niet-magische mensen, bedoel je.’

‘Het zijn nog steeds mensen, niet dat het Huis van Zeven ze zo behandelt. Of überhaupt iemand goed behandelt.’

Ze waren nog maar een minuut in elkaars aanwezigheid geweest en nu al terug bij hetzelfde argument. In vijf jaar tijd was er echt niets veranderd.

‘Olivia, ik ben hier omdat ik wil dat je terugkomt,’ zei Clark en perste zijn lippen op elkaar, zich bewust van de ernst van zijn verzoek.

Ze deed niets, keek hem boos aan en zei: ‘Mijn naam is ‘Liv’.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Je naam is Olivia Beaufont, en je hoort thuis in het Huis van Zeven. Dat is waar je hoort. De Raadsleden tolereren je behoefte om in opstand te komen, maar dat zal niet voor altijd zo blijven.’

‘Ze hebben mijn magie geblokkeerd,’ wierp ze tegen. ‘Wat kan het ze schelen wat ik doe, zolang ik ze geen problemen bezorg?’

De oude woede die ze met haar broer associeerde, laaide op in zijn ogen. ‘Je had het recht niet om die beschuldigingen te uiten. Ze hebben het echter genegeerd en het verweten aan het feit dat je nog jong was.’

Liv lachte. Clark was amper een jaar ouder dan zij, maar hij had haar altijd behandeld alsof ze nog een kind was, en de manieren van de magische wereld niet begreep.

‘Hebben ze ooit ontdekt wie onze ouders heeft vermoord?’ vroeg Liv, maar bij het kijken naar het gezicht van haar broer wist ze het antwoord al.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Dan had ik gelijk,’ zei ze. ‘Het Huis van Zeven heeft niet genoeg gedaan om erachter te komen wat er met hen is gebeurd. Ze hebben de hele zaak afgedaan als een magisch ongeval.’

‘Het *was* een ongeval,’ verbeterde Clark.

‘Twee buitengewone magiërs vielen simpelweg van een berg en hebben het niet overleefd? Meen je dit? Geloof je die onzin nog steeds?’

Deze keer schudde hij zijn hoofd krachtiger, maar zijn haar bewoog niet. Hij hield van zijn verdomde haargel. ‘Olivia, je wilde gewoon nooit geloven dat ze een fout konden maken. Ze waren krachtig, maar ze waren nog steeds menselijk. En helaas nemen mensen slechte beslissingen. De omstandigheden waren niet juist om de Matterhorn op te gaan. Ze vielen en stierven. Dat was wat er gebeurde.’

Vijf jaar lang probeerde ze de dood van haar ouders te begrijpen. Ze hadden geen reden gehad om in de Zwitserse Alpen te zijn, vooral niet samen. Het was niets voor hen om risico's te nemen. En toch hadden ze iets gedaan dat het Huis van Zeven niet raadzaam achtte. De zaak werd gesloten na minimaal onderzoek. Liv had geprotesteerd. Ze had zoveel opschudding veroorzaakt in het Huis van Zeven dat ze blij waren haar te zien vertrekken, en ze had na al die jaren niet meer achterom gekeken.

Wat had ze daar nu nog? Zelfs haar broers en zussen waren er niet van overtuigd dat er iets niet klopte. Ze hoorde daar niet thuis. Zonder haar ouders voelde ze zich een echte eenling, dus deed ze afstand van haar rol in het Huis van Zeven, en daarmee haar magie. Het voelde op dat moment als de juiste beslissing. Magie had wat haar betreft alleen maar tot problemen geleid. Althans, het soort magie dat het Huis van Zeven beschermde.

'Ik *dacht* dat ik iets verdachts rook,' riep Plato van achter Liv. Ze draaide zich niet om, maar wachtte in plaats daarvan tot de kat naast haar kwam zitten.

Ze keek op hem neer en zei: 'Ruikt hij verdacht?'

'Ik rook menselijke magie,' antwoordde Plato.

Ze knikte en keek Clark weer aan.

Hij keek Plato sceptisch aan. 'Hoe kom je aan hem?' vroeg hij terwijl hij in Plato's richting knikte.

Liv rolde met haar ogen en wreef met haar handen over haar armen. De kilte kwam op toen de zon onderging achter hun rug. 'Ik heb hem nergens gekregen. Dat is niet hoe relaties werken, maar dat weet jij natuurlijk niet. Het Huis neemt gewoon iedereen aan die hen willen dienen.'

Clark klemde zijn kaken op elkaar. 'Zo werkt het niet. Wij beschermen.'

Liv knikte afwijzend. Het had geen zin om de discussie nogmaals aan te gaan. Het was altijd hetzelfde liedje.

'Clark, wat doe je hier?' vroeg ze na een lange stilte.

'Het zijn Ian en Reese,' legde hij uit, verwijzend naar hun oudere broer en zus. Ze waren machtig en namen de rol van Krijger en Raadslid van hun vader en moeder op zich toen ze stierven... of vermoord werden.

‘Oh, hebben ze een leuke familiereünie waar ik bij moet zijn?’ vroeg Liv. ‘Zeg maar dat ik kom, maar dat ik niets heb om aan te trekken.’ Ze keek naar haar wijde sþijkerbroek, verbleekte T-shirt en laarzen.

‘Nee,’ zei Clark ongeduldig, terwijl hij met zijn hand over zijn haar streek. ‘Olivia, ze zijn dood.’

Liv opende haar mond, maar reageerde niet. Het sloeg in als een bom, gaf haar het gevoel dat ze onwel zou worden. Ze had haar oudere broer en zus al lang niet meer gezien, maar dat maakte dit bericht er niet makkelijker op. En de gevolgen van hun dood vlogen haar al helemaal naar de keel. Toen ze Plato tegen haar been voelde wrijven, rechtte ze haar rug en sloot haar mond weer die al die tijd open had gestaan.

‘Ik wilde je dit meteen al vertellen, maar hoe kon ik dat doen als ik je al zo lang niet heb gezien?’

‘Hoe is het gebeurd?’ vroeg Liv.

‘Ik heb ze gevonden,’ legde Clark uit.

‘Jij?’

‘Nou, ik heb gevonden wat er van hen over was,’ zei Clark gespannen. ‘Ik moest een sþreuk gebruiken om ze te identificeren. Ze waren in het oude familiehuysje toen er brand uitbrak.’

‘Wat? Waarom konden ze niet ontsnappen?’

Clark schudde zijn hoofd. ‘Ik denk dat ze dronken waren. Reese was waarschijnlijk een van haar drankjes of zelfgemaakte sþreuken aan het testen. Dingen zijn momenteel verwarrend in de magische wereld. Je moet begrijpen dat magie in gevaar is. Dit soort dingen blijven gebeuren.’

‘Magie is nooit in gevaar geweest,’ wierp Liv tegen. ‘Het is magie die ons in gevaar brengt.’

‘Ongeacht hoe je over magie denkt, je weet dat het niet te stoppen is. We kunnen het alleen bevatten en beheersen. Dat is wat het Huis van Zeven doet.’

‘Dat is wat het Huis van Zeven zegt dat ze doen,’ zei Liv, terwijl ze haar handen in haar zij zette. ‘Ze schrijven wetten die magiërs ten goede komen.’

‘Verdomme, Olivia!’ Clark schreeuwde hard genoeg om een zwerm duiven van een elektriciteitsdraad te doen wegvliegen. Terwijl ze wegvlogen, volgde Plato hen met zijn ogen. ‘Het gaat over gerechtigheid.’

‘Gerechtigheid gaat nooit over de wet. Het gaat over het juiste doen, waarvan ik me niet kan herinneren dat dat is wat het Huis van Zeven doet. Niet als het in tegenspraak is met hun behoeften,’ schoot Liv terug. ‘En verdomme, mijn naam is *Liv*.’

Clark schudde zijn hoofd. ‘Ongeacht jouw mening, je weet wat dit betekent.’ Hij slikte, een zeldzaam medeleven was van zijn gezicht af te lezen. ‘Ian en Reese zijn dood. Dat maakt ons de volgende twee in aanmerking komende Beaufont-kinderen. Ik ben het volgende kind met een oneven nummer, waardoor ik Raadslid van ons gezin voor het Huis ben. En j...’

Dat zou mij een Krijger maken, dacht Liv, de consequenties van deze vreemde situatie maakten haar hoofd vertroebeld van frustratie. Ze was het volgende even kind in de familie Beaufont.

‘Maar ik heb er afstand van gedaan,’ zei ze in antwoord op de vraag die in de lucht hing.

Clark knikte. ‘Maar vanwege de omstandigheden geeft het Huis van Zeven je de kans om je rol terug te nemen.’

‘Hoe zit het met Sophia?’ vroeg Liv, verwijzend naar hun jongere zusje. Ze was de jongste van de tweeling, maar Jamison stierf niet lang na de geboorte. ‘Ze is een Beaufont-kind met een even getal,’ redeneerde Liv.

Clarks blik sloeg teleurgesteld neer. ‘Ze is acht jaar. Ze komt nog lang niet in aanmerking om die rol te mogen vervullen.’

‘Je weet dat ik dit nooit heb gewild,’ zei Liv bitter.

Clark knikte meelevend. ‘Ik weet het, maar je kunt niet voor altijd negeren wie je bent. Je familie heeft je nodig. Het Huis van Zeven heeft je nodig.’

‘Voorziet het Huis van Zeven nog steeds in hun eigen behoeften, zonder zich te bekommeren om gerechtigheid?’

‘Zo is het niet,’ antwoordde Clark.

‘En als ik niet in ga op het verzoek?’ vroeg Liv.

Clark dacht even na en haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Geen enkel gezinslid is ooit nalatig geweest. Ik had nooit gedacht dat *jij* dat wel zou zijn. Ik bedoel, je bent eerder weggelopen simpelweg omdat het kon. Omdat Ian en Reese de verantwoordelijkheden voor het gezin op zich namen. Maar nu we je nodig hebben, loop je dan nog steeds weg?’

Liv keek Plato met een vragende blik aan.

‘Ik weet het niet zeker,’ zei de kat bedachtzaam.

Uit frustratie stak Clark zijn handen in de lucht. ‘Je wilt advies van die lynx?’

Liv had Plato nooit als een lynx gezien, maar nu ze de term hoorde, borrelden de lessen uit haar opvoeding langzaam boven. Plato was magisch. Dat wist ze vanaf het begin, en toch vertrouwde ze hem.

‘Ja, ik zoek zijn raad. Hij is de enige hier die niet besmet is door het Huis van Zeven,’ antwoordde Liv.

‘Hij is een lynx,’ wierp Clark tegen. ‘Die geven alleen om zichzelf. Meer dan welke magiër dan ook.’

Liv was het er niet mee eens, maar besloot geen ruzie te maken. ‘Hij zit niet vol onzin, en dat kan ik toevallig over niemand anders zeggen.’

Plato’s groene ogen schoven opzij voordat hij oogcontact maakte met Liv. ‘Het kan geen kwaad om naar het Huis van Zeven te gaan en naar hun aanbod te luisteren. Je hoeft er niet mee akkoord te gaan, maar je moet het niet afwijzen zonder alle gevolgen te kennen. En je *kunt* dingen op je eigen voorwaarden doen. Heel belangrijk om te onthouden.’

Clark knarste met zijn tanden en rolde met zijn ogen. ‘Er zijn nog steeds bepaalde regels en gebruiken.’

Liv deed alsof ze hem niet had gehoord en knikte. ‘Ja, ik denk dat je gelijk hebt. Ik zal zien wat ze te zeggen hebben en het op mijn eigen manier doen.’

Clark schudde zijn hoofd, maar leek nog steeds opgelucht door haar antwoord. ‘Goed. Dan zullen we maar meteen gaan.’

‘Ik moet morgenochtend werken,’ zei Liv tegen hem, terwijl ze opmerkte hoe donker het was geworden.

‘Ja, maar zoals je je misschien kunt herinneren, komt het Huis van Zeven altijd ’s avonds samen,’ herinnerde Clark haar. Hij knipte zachtjes met zijn vingers en voor hen verscheen een groene bal in de lucht. Een groene bal met een vleugje geel. Dat was de manier waarop het Huis liet weten hoe laat het was, gebaseerd op hun prioriteiten. ‘Ze zullen binnenkort samenkomen,’ legde Clark uit, met een blik op de tijdbal.

‘Goed dan, maar ik moet morgenochtend weer aan het werk zijn,’ zei Liv. ‘En ik moet mijn jas nog ophalen thuis voordat we vertrekken.’

Clark bekeek haar. ‘Ik denk dat je nog wel meer moet ophalen dan alleen je jas.’

‘De dresscode is een van de vele gewoontes van het Huis die ik niet in acht zal nemen,’ snauwde Liv. ‘Ik ga zo, of ik ga niet.’

Clark wilde tegenstribbelen, maar schudde toen zijn hoofd. Hij stak een hand uit en Livs zwarte hoodie verscheen in zijn vingers. ‘Oké, goed, maar weet dat ze je nauwkeurig zullen bekijken. Ik probeer je alleen maar te helpen.’

Ze pakte de hoodie aan en voelde hoe zacht en warm het was. ‘Nou, wijs me de weg. Ik weet zeker dat ze de route naar die verdomde plek hebben veranderd sinds de laatste keer dat ik daar was.’

Clark stak een hand uit en er opende zich een helder portaal op het dak, met verblindend glinsterende blauw- en groentinten. ‘We moeten een omweg nemen. Dit leidt naar de ingang van Santa Monica.’

Liv keek naar Plato. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Wacht, gaat de lynx mee?’ vroeg Clark terwijl hij een arm uitstak.

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘En zijn naam is Plato. Is dat een probleem?’

Clark dacht even na, liet toen zijn hand zakken en schudde zijn hoofd. ‘Ik denk het niet.’

Liv gaf Plato een knipoog toen ze samen door het portaal stapten.

Hoofdstuk 4

Het was zo lang geleden dat Liv door een portaal was gereisd dat ze het vreemde gevoel dat ze in haar buik voelde was vergeten. Ze vertelde haar vader altijd dat het gevoel onnatuurlijk was, en hij antwoordde altijd op dezelfde manier: ‘Niets is natuurlijker dan portaal magie. Als je dat eenmaal gelooft, zal het niet meer zo vreemd zijn.’

Terwijl ze op haar knieën zakte, overvallen door misselijkheid, was ze het allesbehalve eens met hem. Ineengedoken met een zure smaak in haar mond, probeerde Liv te onthouden dat ze adem moest halen. Ze vergat alles om zich heen totdat een hand haar zachtjes op haar schouder tikte en haar aanmoedigde om op te staan.

‘Gaat het?’ vroeg Clark, terwijl hij haar overeind trok.

‘Ze is nog niet geacclimatiseerd,’ zei Plato met zijn altijd nonchalante stem.

‘Dat weet ik, maar ik controleer of alles in orde is,’ zei Clark tegen de kat. ‘Er is iets dat ik haar kan geven als ze last van portaalziekte heeft.’

‘Dat maakt het probleem alleen maar erger,’ wierp Plato tegen. ‘Ze moet acclimatiseren.’

Clark reageerde niet, maar de gefrustreerde zucht die uit zijn mond kwam, liet weten hoe hij dacht over het ongevraagde advies van de kat.

Liv schudde haar hoofd en knipperde met haar ogen, zich realiserend wat Plato bedoelde. Ze zou zich niet beter voelen totdat ze haar omgeving helemaal in zich opnam.

Het geruis van de Stille Oceaan in de verte was nauwelijks hoorbaar door de trommelmuziek en luide stemmen. Ze bevonden zich op de boulevard in Santa Monica, op korte afstand van de pier waar de neonlichten van het reuzenrad en de achtbaan oogverblindend knipperden.

Om hen heen raasden toeristen en lokale bewoners voorbij op fietsen, skateboards, scooters of te voet. Niemand schonk aandacht aan haar,

waarschijnlijk waren ze in de veronderstelling dat ze zojuist dronken uit de pub was gestrompeld. De zeebries voelde verfrissend aan op Livs gezicht toen ze diep inademde – waar ze meteen spijt van had toen de geur van gefrituurd voedsel haar neus binnendrong. Ze ademde uit door haar mond en knikte naar Clark, die naar haar keek alsof ze een breekbare pop was die elk moment uit elkaar zou kunnen vallen.

‘Het gaat goed,’ zei ze, terwijl ze zijn hand van haar schouder afhaalde en zich omdraaide om de omgeving beter in zich op te nemen. Omdat het na zonsondergang was, begon het avondleven met alle feestgangers in Santa Monica nog maar net. Liv dacht dat ze weer ziek zou worden toen een bende hipsters hen bijna omver reden op hun huurscooters.

‘Ga het fietspad op, sukkel,’ schreeuwde Liv tegen de groep. Ze grinnikten en reden nog harder weg.

‘Het lijkt erop dat je weer je oude zelf bent,’ merkte Plato op.

‘Serieus, ze hebben hun eigen rijstrook, maar ze nemen niet de moeite om die te gebruiken,’ klaagde Liv.

Clark schudde zijn hoofd. ‘Het zijn gewoon toeristen die niet beter weten.’

Hij had nog steeds teveel geduld voor stommeriken, besepte Liv. Sommige dingen veranderen nooit.

Liv keek om zich heen. ‘Dus, de ingang van het Huis?’

Clark pakte haar arm en trok haar de boulevard af. ‘Het is aan de kant van Venice.’

‘Oh, dat is een riskante plek voor de ingang,’ merkte Liv op. ‘Zijn die aanstellerige magiërs niet bang dat een van de zwervers hun bacillen aan hen smeren tijdens het reizen?’

‘Ze zijn meestal onzichtbaar,’ legde Clark uit. ‘Zoals ik al zei, is magie in gevaar. We hebben extra voorzorgsmaatregelen genomen.’

‘Daarom is de ingang in Venice in plaats van in Beverly Hill’s zoals vroeger,’ zei Liv voornamelijk tegen zichzelf.

‘Er zijn nog steeds drie ingangen naar het Huis, maar de andere zijn alleen voor House royals,’ legde Clark uit.

‘Dat ben jij nu toch?’ vroeg Liv. Na het overlijden van Reese zou Clark automatisch Raadslid van de Beaufont-familie zijn geworden.

Hij knikte en zijn gezicht fleurde op. ‘Ja, ik denk het wel. Ik ben er gewoon nog niet aan gewend. Alles was zo plotseling.’

Liv bleef staan, waardoor de groep mensen achter hen om haar heen draaide. Clark draaide zich geïrriteerd om. Toen hij haar aankeek en de uitdrukking op haar gezicht zag, bond hij in.

‘Het sþijjt me,’ zei Liv. ‘Jij, die zomaar verscheen om mij te bezoeken, en door al het vreemde eromheen, vergat ik te zeggen dat het me sþijjt van Ian en Reese. Je moet er kapot van zijn.’

Clark knikte en schudde zijn hoofd. ‘Dat ben ik ook. Het is moeilijk, maar onze band was niet meer zo sterk. Al heel lang niet meer. Niet sinds pappa en mamma stierven... en jij vertrok. We zijn allemaal onze eigen weg gegaan, maar ja, ik mis ze heel erg.’

Ian was altijd de rots in de branding van de familie geweest, sterk en slim. Reese was de meest eigenaardige van het stel die met magie durfde te experimenteren. Het waren kinderen van hun ouders en leken in veel opzichten op ze. Clark daarentegen was berekenend en praktisch. Hun moeder zei dat hij was geboren met een frons, alsof hij zelfs als baby probeerde de meest efficiënte oplossing voor wat dan ook te bedenken. En dan was Liv er nog. Zij was de buitenstaander; degene die sceptisch was en constant in de problemen kwam door voor haar beurt te praten.

Clark kwam weer tot zichzelf en schudde het verdriet van zich af. ‘De ingang is hier beneden. Nog iets verder.’

Even later stopte hij voor een deuropening langs de drukke doorgangde weg.

‘Is dit het?’ vroeg Liv, zich afvragend of hij een grapje maakte, hoewel dat een beetje vreemd zou zijn. Ze stonden voor een zwarte deur met een handgeschilderd bord met de tekst ‘Gesloten’. Rondom de deur was een zwart-rood geruit frame, en daarboven knipperde een neonbord ‘Palm Readings’.

Het gebouw, dat smal was en schijnbaar verbonden met de gebouwen eromheen, had een raam op de tweede verdieping. Er hingen gesloten Paisley gordijnen, maar er waren duidelijk verschillende schaduwen achter waarneembaar.